

inspektører, og jeg er bange for, at denne Institution vil lede til, at Direktionen skyder Ansvar et fra sig over paa Inspektørerne, og dert vilde jeg se en Ulykke for Kreditforeningerne. Det staar for mig som meget tvivlsomt, om det virkelig er heldigt for Kreditforeningerne at komme ind paa den her foreslaaede Ordning. — Vndringsforslaget Nr. 6 gaar ud paa at ubelade Lovforslagets § 3, og dertil kan jeg selvfølgelig slutte mig. — De Vndringer, der ere stillede under Nr. 7—11, skal jeg ikke omtale, de gaa nemlig ud paa at ændre Indholdet af § 3, men da min Stilling er den, at Lovforslaget, saafremt § 3 bliver vedtaget med en Bestemmelse om, at Staten skal garantere for Kreditforeningernes Obligationer, vil være uantageligt, er det for saa vidt uden Interesse for mig, hvorledes § 3 i øvrigt bliver affattet.

Jeg skal kun tilføje et Par Ord med Hensyn til Statsgarantien. Jeg skal ikke opholde det høje Ting længe, idet dette Forhold jo allerede er blevet vidtløftig berørt, men jeg skal dog gøre opmærksom paa, at naar Regeringen her har modsat sig Statsgarantien for Kreditforeningernes Obligationer, er det et Forhold, der aldeles ingen Indflydelse har paa, hvorledes man vil stille sig med Hensyn til en saadan begrænset Statsgaranti som den, der har været Tale om ved Drøftelsen af Lovforslaget om en Hypotekbank eller Centralkreditforening. Det, der da var Tale om, var, at Regeringen skulde stille et samlet Beløb af Statsobligationer paa 15, eventuelt 30 Millioner Kroner til Centralkreditforeningens Raadighed for at tjene som Garanti for dens Forpligtelser. Her vidste man, hvad man gik til, det var et begrænset Beløb, der saaledes blev baandlagt for Kreditforeningens Forpligtelser. Spørgsmaalet var kun dette, om man mente, at Staten havde Raad til en saadan Foranstaltning. Dette Spørgsmaal er af Regeringen under Forhandlingen af det nævnte Lovforslag blevet besvaret bekræftende. Man var villig til at gaa med dertil den Gang, man blev indlertid ikke enig om Lovforslagets øvrige Indhold, men om selve dette Princip, at Staten kunde gaa med til en saadan begrænset Garanti som denne, var man dog som sagt ganske enig, og det antager jeg, at man fremdeles vil være villig til, naar man kan finde en Form, hvorefter denne Sag tjenlig kan fremmes. — Men noget andet er denne Statsgaranti. Her er Spørgsmaalet det, at man vil have, at Staten skal garantere for Kapital og Rente for hver eneste Kasseobligation, som

Kreditforeningerne udstede, saaledes at Obligationerne derefter med Finansministerens Garanti skulle gaa ud paa de fremmede Pengemarkeder i London og Paris, altsaa de samme Markeder, til hvilke Regeringen er henbist at søge, naar det gælder om at rejse Statslaan. Netop fordi Statsgarantien har denne Form, vil den ogsaa faa den Virkning, at det i Udlandet vil blive vel bekendt, at den danske Stat har indladt sig paa at garantere for den primære Gæld i Grundejendommene. Ja, det vil endog blive omsat til, at den danske Stat har indladt sig paa at garantere for alle Laan i Grundejendommene, idet man ikke vil se sig nøje for. Det vil ganske sikkert blive bedømt som en iltfindig Foranstaltning af den danske Stat, og derved vilde vi let komme til at lide Skade. Staten vil tage Skade, naar det gælder om at optage Laan i ordinære Tider derigennem at vi maa betale Laanene dyrere; men endnu værre vil det stille sig i kritiske Tider, naar det gælder om at rejse Laan à tout prix. Da vil Forholdet blive dette, at vi i dyre Domme komme til at betale den Garanti, som der her er Spørgsmaal om, derom kan der ingen Tvivl være.

Jeg lægger ingen Vægt paa den Form, hvorunder Garantien søges meddelt. Det er nemlig for saa vidt ligegyldigt, enten man vil regne med 150 Millioner eller med et større Beløb, det spiller for mig ingen Rolle, fordi jeg er overbevist om, at den Virkning af Statsgarantien, jeg her har omtalt, vil indtræde uden Hensyn til, om vi begrænse den til 150 Mill. eller gaa til et større Beløb. Men over for de Udtalelser, der ere faldne, skal jeg gentage, hvad jeg tidligere har sagt, at det er min Overbevisning, at det er en Illusion, naar man tror at kunne sætte Grænse for den Garanti, der her er Tale om. Vinde vi saaledes Fremtiden til at modtage fra os som noget givet denne Statsgaranti, saa er Fremtiden sandelig ogsaa nødt til at gaa videre paa denne Bane, som vi have begyndt at slaa ind paa. Jeg vil bede de Herrer erindre, hvad der vil ske. Hvad der vil ske, er dette, at Kreditforeningerne saa snart de faa Hjemmel for Statsgaranti og navnlig i den Form, som det 1ste Medlem for 8de Krebs (St. B. Breinholdt) tænkte sig, nemlig som bunden til Laan inden for $\frac{1}{10}$ af Burderingssummen, ganske maa omlægge deres Virksomhed; de maa oprette selvstændige Afdelinger for de statsgaranterede Laan, og de maa ved Siden deraf have en anden Afdeling for den Del af Laanene, der gaa ud over $\frac{1}{10}$. Hvis man nu skal stoppe en Gang, er det en For-